

[Kirsten Jacobsen]

Men det er nu sådan, at hvis det ikke i 1983 havde været for en Venstrefinansminister, ville denne garanti ikke have udløst 547 mio. kr. i dag. Det er en notorisk kendsgerning, at med aktstykke 182 fra 1983 slap firkløverregeringens finansminister, Henning Christophersen, tøjlerne. Da sagde man nemlig, at garantien automatisk skulle komme til udbetaling. Det bærer Venstre ansvaret for. Det håber jeg Venstre ved. Vi finder det helt uacceptabelt, at Venstre nu vil undskylde sig. Jeg håber, ministeren vil komme med lidt forklaringer om forhistorien.

Jørgen Estrup (RV):

Det er en sag, hvor man i høj grad kan tale om de røde ørers vagtparade. Jeg vil sige, at nogle bærer de røde ører med en større elegance end andre. Jeg synes, hr. Erling Olsen bærer sine særlig flot. Men det kan ikke skjule, at dette er en pinlig sag set ud fra Folketingets synspunkt og ikke mindst for den befolkning, som på et eller andet tidspunkt skal stå til regnskab med hensyn til at betale.

Jeg synes, det hører med til historien, at der blev advaret i tide, og at det også i forhold til denne meget ekstravagante markvandring, som boligminister Erling Olsens grundpriskonulent var ude på, klart blev markeret, at dette kunne man ikke opfatte som værende en markedsprisvurdering.

Jeg vil gerne nævne, hvad min forgænger på posten som radikal boligordfører sagde under debatten den 30. april 1982, hvor han meget klart gjorde opmærksom på, at man som en forudsætning for den forståelse, man havde om at løse boligselskabernes grundkøbsproblemer, havde lagt fast, som han sagde – og jeg citerer fra Folketingets forhandlinger 1981-82, 2. samling, sp. 6500, hvor der står:

»For det første at statens garanti som udgangspunkt må have en størrelse, der svarer til jordens markedsværdi, dog med accept af en korrektion for ændrede udnyttelsesmuligheder forårsaget af den kommunale planlægning.«

Senere følger han til i samme spalte:

»... at efter vor opfattelse er der for 4-5 grunde, der er omfattet af aktstykket, meget stor tvivl om, hvorvidt principperne i virkeligheden er overholdt. I hvert fald strider det imod vores forståelse af principperne, at garantisummerne kan være op til 8 gange så store

som værdien ved 17. alm. vurdering. Dermed er vi jo langt væk fra markedsprisen som grundlag for aftalen.«

Altså, der blev advaret kraftigt. Vi ser i hvert fald en del af konsekvenserne nu.

Men jeg vil gerne føje til, at jeg synes, der unægtelig også hos regeringspartierne burde være røde ører, og dem har vi ikke hørt ret meget til. Tværtimod synes jeg, det er ganske pinligt at høre regeringspartierne forsøg på blot at bortforklare den ændring i aktstykket, som blev til under den borgerlige firkløverregering et års tid efter under boligminister Niels Bollmann.

Derfor er der ikke meget andet at sige, end at dette er en ærgerlig sag. Det var en god intention, men det var unægtelig noget, hvor man gik for langt.

Vi stemte, som det er fremhævet tidligere, imod hele vejen igennem i 1982 og 1983 og føler derfor ikke noget ansvar for sagen. Men vi har ikke tænkt os som Fremskridtspartiet at påberåbe os nogen glorie, som vi godt kunne. Vi har derimod tænkt os at sige det, som vel er det rimelige i sådan en sag, at nu er der altså gået 8-9 år; alle har vidst, at der var indgået en garantiforpligtelse på statens vegne, og så må samfundet køre videre.

Det kan ikke nytte noget, at folk, der med rimelighed har kunnet regne med denne garantiforpligtelse, kommer i klemme. Derfor tager vi et medansvar for, at den garanti nu kommer til udbetaling. Men vi gør det ikke med stor glæde. Vi gør det, som man efter min mening bør gøre i den slags sager: tager et medansvar for, at samfundet kører videre.

Lysholm Christensen (KRF):

Den sag, som danner baggrund for beslutningsforslag nr. B 27, kan ikke ligefrem påstås at kaste nogen særlig glans over socialdemokratisk boligpolitik. Det er ikke, fordi jeg dermed antyder, at dette skulle være en ny gulvtæppesag. Folketinget har formentlig fået fuld information om sagen igennem sagens forløb. Men Kristeligt Folkeparti mener, at den garantiforpligtelse, som forslaget her drejer sig om, aldrig burde være tilvejebragt, og derfor stemte vi heller ikke for aktstykket i 1982.

Problemet opstod i en tid med et overoplyst boligmarked. Det førte til overmodige beslutninger i boligselskaberne og i bankerne,